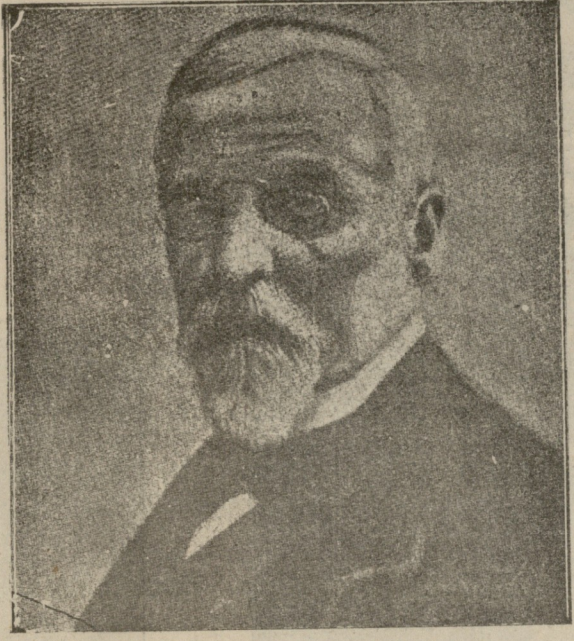

საქართველოს
გაზეთების
ბიბლიოთეკა

† ჰენრიკ სენკევიჩი
პოლონეთის გამოჩენილი მწერალი

† დავ. სიზანაშვილი
(იხ. „საქართველო“ № 265)

ზაფხულის ღრუბლებით მოუფანილია

I

ზეცა ღრუბლებით მოფენილია,
მძაფრი გრიგალი ნავარდობს ზღვაზე,
ზვირთები ზვირთებს ეომებთან,
კენესა და გმინვა გაისმის ნავზე...

და თრთის უბედო მოგზაურთ შორის
დღეა ჩემი სული ყველაზე მეტად,
ვით აფრა ნავის, ნაწეწ-ნაგლეჯი
ფართო არეში გაშლილი თეთრად!..

II

ნეტავი იმ დროს, როს სიხარულით
ღამე ალერსში მიტენებია;
ეხ, მოდით ნახეთ ეხლა ჩემს გულში
რამდენი ნწვავე იარებია?..

გული მომიკლა სატრფომ-ნაღველმა
და მიმცა ტანჯვას დაუსრულებელს!
ოჰ, რა ამოდ ვღვრი ცრემლის წვეთებს,
ო, რა ხანია ვემდური სოფელს!..

ქნარი.

„მეგაღა“-დან

7.

ბატონიშვილი დღეს ჩვენ სახლთან ახლოს გაივლის,
სამუშაოზე არ მიდგება გული, დედილო..
მასწავლე, როგორ გადავიწნა ეს ნაწნავები,
ან ტანთსაცმელი რა ნაირი ამოვარჩიო..

დღეს გული ჩემი როგორც თოვლი, ისე ხმაურებს,
შენ კი მიყურებ, ჩემი სიტყვით განცვიფრებული..

განა არ ვიცი, ჩემს ფანჯარას არც კი შეჭხედავს,
განა არ ვიცი, სულ ერთ წუთში მიიმალება;
და სალაშურის ხმებს აჰყვება ჩემი ქვითინი!—
მაგრამ ჩვენ სახლთან დღეს გაივლის ბატონიშვილი
და მისთვის მინდა ჩემი ყველა სამკაულები!..

ბატონიშვილმა ჩაიარა, იცი, დედილო,
დილის მზეს ჰგავდა მისი ეტლი გაბრწყინებული—
რა კარგი იყო ახალგაზრდა ბატონიშვილი!..

და მეც კანკალით გადავწეე თვალებს მერდინი,
ჩამოვიწყვიტე საჩქაროზედ მარჯანის ძეწკვი
და მას ფერხთა ქვეშ დაუყარე აღტაცებულმა!

მაგრამ, დედილო, რად მიცქერი განცვიფრებული!?
განა არ ვიცი, ძეწკვი ჩემი ეტლმა გასრისა
და წითელ ლაქად დააჩნია ამტვერებულ გზას.

განა არ ვიცი, ვერვინ მიჰხვდა მაშინ ჩემს სურვილს,
თუ ვისთვის იყო საჩუქარი დანაშალებული!.

მაგრამ ჩვენს სახლთან ჩაიარა ბატონიშვილმა
და ჩემი მკერდის სამკაული ფერხთ დაფუფინე!..

გ. ლეონიძე.

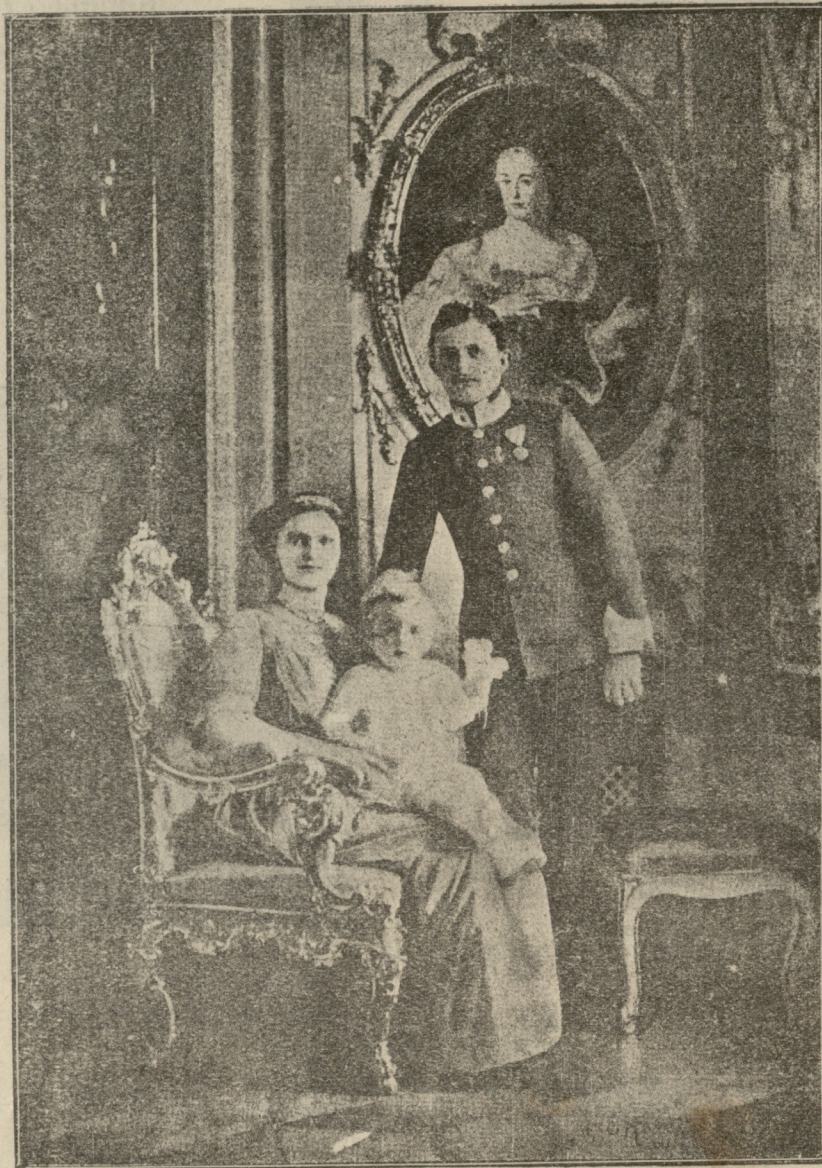
ნ. გარათაშვილის ბრწყინვალე ხსოვნას

დღეს სასიხარულით გადავფურცლე წიგნი მზიური
და ამეშალა შავი ფაქრი ამ ქვეყნურის;
ველარ გაუძელ სპეტაკ სულის უხმო გოდებას
ფიქრობ, რად სწყევლია ეს მგოლანი თვის დაბადებას,
ნუ თუ არა სწამს ეს სოფელი ყვავილით სავსე?
ან ეს ბაღნარი გადაშლილი და მოხასხასე?
რისთვისა ჰკინძავს სევდიანი ყუიელ სტრიქონებს
რატომ არ სჯერა, ერი თვისი მას მოიგონებს!..

ი. დაროშვილი.

მეხველი დედაკაცი

ავსტრია-ჰუნგარიის იმპერატორი კარლ I თავის ოჯახში

ქალი ბურჟოაზის ხეობიდან

ნაწყვეტი

(ლექსი პროზად)

I

ბედნიერი ხარ, პაწაწინავ, ბედნიერი...
 არც ავი გესმის ამ ქვეყნისა და არცა კარგი...
 ბედნიერი ხარ, მომავლის შვილო, ბედნიერი...
 არ გასცნობიხარ შენი ერის მწვავე კრილობებს...
 ბედნიერი ხარ, ჩემო ბავშვო, ჩემო პატარავ,
 რადგან ნორჩი ხარ, უსუსური, ყოვლად უმანკო
 და ვარდის ფერად გესიზმრება ქვეყანა ესე...

II

ღმერთო ძლიერო! შენ აკურთხე ეს ყრმა პატარა,
 შენ შეარჩინე სიბერემდე უმანკოება
 და გზა კეთილი წარუმართე მომავლისაკენ;
 შენ ააცლინე ცოტუნებასა ამა სოფლისას,
 მოჰმადლე ძალა ღვთაებრივი, ნიჭი ციური,
 რათა წარუძღვეს ერსა შენსა მადიდებელსა...
 ისმინე, ღმერთო! შეიწყნარე ვედრება ჩემი!

ლადო გედევანიშვილი.

ხალხური ლექსები

შეკრფილი კობაიძის მიერ.

1.
 ვინც რომ კაცია,
 ჩოხა—ჯაჭვია,
 ქული ნაბდისა—ჩაბალახია.

2.
 ასწივე მძიმე მძიმესა,
 სუბუქი რალა მეტია?
 თუ კაცი კაცსა არ იცნობს,
 სიკვდილზედ გადამეტია!

3.
 ხართა რათ უნდა თივანი?
 —განა ყველაი მხნავია?
 ვაჟკაცსა, თოფი და ხმალი?—
 განა ყველაი მხმარია!

4.
 მთანი და წვერნი დათოვნა,
 მთანი ეგ ანგეთისანი,
 თვალნი და წარბნი მიყვარან,
 ქალ შენ გაქუს აგეთისანი!

5.
 ბიჭო, პირი მოგიპარსამს,
 სალამაზოთ კისერი;
 ნეტავ, ცოლსა რად არ ირთავ?
 —დასაქცევო, ვის ელი?

6.

ანანურთა ციხის ძირა
 ფურმა რა მოიწველასა?
 ბიჭი რომ გოგოს უყურებს,
 გულმა რა მოისვენასა?

7.

მაინც მიყვარხარ, მაინცა,
 შენი გამჩენი დაიქცა;
 ჩვენი მტერი და ორგული
 თავ-ლავ დასხმული გაიქცა!

8.

ორი ქალი მოდიოდა,
 მაგდანა და მარო,
 ერთმანეთს ეუბნებოდნენ:
 შენ ვინ გინდა, ქალო?
 —მე ისეთი ქმარი მინდა
 ჰქონდეს საწვრიმალო:
 დილასა და საღამოსა
 სულ ქიშმიში ვსკამო.
 ფეხებზეც არა მკილია საბძელი და
 კალო!

ჯავახიშვილი ქართველი

ქართველი ახალგაზრდა
(მესხეთიდან)

სკვლის ჰანგები

ბარათი—მინიატიურა.

დღეს ბაღში ვიყავი...
ვიყავი მარტო და თქვენ მოგიგონებ... და ბევრი სალაპი გამოგიგზავნეთ ნიავის პირით... ბევრი ფაქრი...

ასე იყო:

იქ საცა ჩახრიალა, მარცხნით, ფერდობზე ერთი მივარდნილი აჭუნჭულია ზედ უფსკრულის თავზე. კუნჭული მეტად ინტიმურია და ალბად ბევრჯერ ყოფილა ლირიულა ოხვრის სასაფანეთ... გაზაფხულზე...

დღეს, ამ შემოდგომის დღეს, როცა აქ იშვიათად დადის კაცი—მე მოვხვდი ამ კუნჭულში მარტო... კი არ შეიძლება ამ სურათის აწერა და განცდის გადმოცემა—მაგრამ მაინც ვცდილობ...

ნზე ანათებდა გაზაფხულისებურად, სიცივით ელდანაკრავი და ალერსით იყო საფე. დადლილი და მწვავე ალერსით, თითქოს სურსო, რომ უკანასკნელი გრძნობიერება შენ ვანაცვალოს, დაგანახოსო მიმავალი ბედნიერება...

ჩახრიალა ქშუის...

ქშუის ყარიბად, მარტო, ობოლი—მას არ სწვდება მიმავალი სიცხოველე მომაკვდავ მზისა და ანცად ეხლება მკენესარე შეხეებით ცივ ნაპრალებს გაპოზილ კლდისას...

ქშუის ჩახრიალა... ქშუის...

გაყვარლებულია ბალი ოქროს ფერად და თვალები ჩაჰნელებია...

დაჰქრის ნიავი..

შემოდგომის ნიავი სევდის შიკრიკია და დაჰქრის ტყიან ფერდობზე, იტმანნება, ჰკენისის, და ნერვიულად ეხუტება სიკვდილის მოლოდინით გაფერმკრთალებულ მცენარეებს... ნერვიულად ეხუტება...

და თრთიან ფოთლები... ოქროსფერი ფოთლები, მოწყვეტილნი მშობელ მცენარეს სასომიხდილად, ბრუნახვევად თრთიან, ტრიალებენ ნიავის ქსელში... ტრიალებენ და ქვითინით ეცემიან ძირს—უერთდებიან მოძქეთა

ჯარს, რომლებიც უნებნოთ დაფენილან გაცაებულ ფერდობის მკერდზე დნხოლოდ ხანდისხან აშრიალდებიან ნიავის ქვითინში და ისევ დაღუბდებიან... მათ ნამღერი აქვთ საქუთარა სევდის სიმღერა...

დაჰქრის ნიავი... ჰკრთიან სხივები დაქანცულ მზისა... და ნიავის ქსელში ტრიალებენ, და მოწყვეტილად ეცემიან ძირს გაყვითლებული, მოქვითინე სეველა-ფოთლები...

გაახანგრძლივე, შემოქმედო, ეს დღე! ცა მოწმენდილია და აგერ-ეგერ მღერიან ჩუმად თეთრი კულულები! ცა მოწმენდილია და კეთილად იღიმება! მთელი ქვეყანა მშვენებულია ახლა—და მე ვსთხზავ სასიყვარულო ლოცვას, დამთვრალი ჩემი სიმფონიით, ჯადო-ქვითინით...

და ვფიქრობ თქვენზე...

ჩემო კარგო, მე ვფიქრობ თქვენზე... რომ ჩვენ უფრო ახლობელი მონათესავენი ვართ ერთმანეთის, ვიდრე გვეგონია,—აი, ამ დღემ დამარწმუნა ამაში, საიდუმლოდ შემატყობინა...

მე ვფიქრობ და... ეჰ, რამდენჯერ არ მოვიხდომე ჩამეტება შეუწყნარებელი კარჩაკეტილობის ყინული ჩვენ შორის,—ამაღ!—ვერ ჩავტეხე! თქვენ ისევე შორს ხართ ჩემგან—და მე ისევე მარტო ვარ აქ და... ვფიქრობ თქვენზე...

და აი, ამ შემოდგომის დღეს, წარმტაცი მუსიკის ჰანგები, ცაში დანაბადს მე აქ, მარტო ვინმეს და ვფიქრობ თქვენზე და... მთლად მე ეხლა ამ დღეს, ამ შემოდგომის ვგეგარ...

და აი—დაჰქრის ნიავი... ჰკრთიან სხივები დაქანცულ მზისა და... ნიავის ქსელში ტრიალებენ და მოწყვეტილად ეცემიან ძირს გაყვითლებული, მოქვითინე სევდაფოთლები! ცა მოწმენდილია და თილად იღიმება!

გაახანგრძლივე, შემოქმედო, ეს დღე!..

თ. იანელი.

გულნიკალი

(გაგრძელება)

ფაშო-ხანუში.—შენ ამ უზრდელობას მეუბარის სიყვარულით სჩადიხარ, არა? ბრიყვო ქალო, იგიც დაკარგე და თავაც!—შენ ჯერ ჩემი ყაფლანის მრისხანება არ გაგიგია. ეხლა ორივესაც მწკრივად ჯვარზე გაგაკრავთ და თქვენს ძვლებს დაგიმსხვრევს. მაშინ გაიგებ, თუ ფაშის ურჩს რაც ემართება!

ისმეთ-ხანუში.—(მწარის სიცილით) მე წვალებით უნდა შემაშინოს? მუხთარი სულის სიმწარის მეჭარით უნდა დააფრთხოს? მე რომ საყვარელ ჩემი ბეგის აულისათვის მოგვკდე, ამით ის და... ჯება? და ის ჩემი გულისთვის დაიტანჯოს, მე ამით დავადაგები?

ჩვენ ერთმანეთის სულგრძელობას, მოთმინებას შეგყურებთ და მათი ვმალდებით! ჩვენი ტანჯვა ჩვენს გულსა და გონებას უფრო შეაერთებს. იჯავრე, ქედს კი არ მოგიხრით!.. აი ჩვენ შენის შვილის საგალალოდ, ერთს გზაზე, ერთმანეთის გულისათვის, მხიარულებით, სიამოვნებით და ნეტარებით უნდა მოგვკვდეთ...

მეამხსნე გამოსვლა.

იგინივე და ყაფლან-ფაშა.

ყაფლან-ფაშა.—(ისმეთ-ხანუშზე ხანჯლით გაეჭანება)სუს! შე მღვეის ნაშობო, შენა! ეხლავე ფხეპქვეშ ამოგიგდებ, და მთელს შიგანს სულ ერთიანად გამოგაკრევიანებ.

ისმეთ-ხანუში.—აბა, ამ სანჯალის ბეგს, აბა, ამ ქვეყნის მმართველს შეხედეთ! ოჯახში შემოსულა და ქალიშვილზე როგორ ხინჯლით იწევს!

დამკარ, რაღა! რამ შეგაჩერა? მაგ შენს მკაცრსა და ბოროტ სახეს ერთი ორი წყევლა-კრულვის დაღი ჩემის სისხლით სამახსოვროდ დაამჩნიე. (მწარის სიცილით) ჩემს თვალებს ვერ გამაგრებია და მისი აზრით გული ჩემი უნდა დაიპყროს, დაიმორჩილოს. შე ძაღლო ჯოჯოხეთისა! რაა, მაგ კბილებს რო აკრაქუნებ. გულღვიძლი რო დამიგლიჯო, მაინც შენს ნებას არ დავმორჩილდები!.. მე კი მუხთარს არ მოვშორდები.

ყაფლან-ფაშა.—ეხლავე წაათრიეთ და ქალთა საპყრობილეში ჩასვით!

გულნიკალი.—(ყაფლან-ფაშას ფეხებზე ემთხვევა, თვალებს მიაპყრობს და მუდარით) შეიწყალეთ, ბავშვია. ჯერ მოსაზრება არა აქვს. თქვენი გვარ-შთამომავლობის ნამუსი დაიფარეთ. განა თქვენ ასეთს სიტყვებს გეტყვოდათ, მაგრამ ამის გულსა და გონებას შეეხეთ ეხლა თვითონვე ლაპარაკობდა: „მეც ძარღვებში მათი სისხლი მჩქეფსო“. უცებ აღეგზნო და გონება შეერყია. თქვენის წყალობით თამამად არის აღზრდილი. დღევანდლამდე არავისგან ასეთი მოპყრობა არ უნახავს. გულში ღამე ძლიერ დაშინებული იყო. და ჯერაც არაა გამოფხიზლებული. სევდა აქვს გულში. რამდენი ცრემლი მან დაღვარა. მაშინ რომ დაგენახათ, დარწმუნდებოდით, რომ ის სიყვარულით არ იყო შებოქვილი. განა მუხთარ-ბეგი რომ მართლა ჰყვარებოდა, თქვენი ერთი წერილის მიღებით ადგებოდა და წამსვე აქ მოვადოდა?—წუხელი მუხთარ-ბეგისთვის რომ ცრემლებს აფრქვევდა, შენგან მიღებულმა ბარათმა მას ბაგე ღიმილით გაუხსნა.

აქ მოსვლის დროს თქვენი ყოველი ბრძანების სისრულეში მოყვანა ჰქონდა და დააწყვეტილი. თქვენ რამდენადაც ის გინდათ, იმასაც იმდენად თქვენ უნდისხართ. არ შეიჩვიეთ, პირუტყვივით მოექციეთ. სხვამ შეიჩვია, სიტყვა ჩამოართვა და ეხლა რცხვენია. მასთან გაწყობილი მდგომარეობა ჰპორკავს და თავი ვერ დაუხწევია...

ყაფლან-ფაშა.—დაიფაცე, თუ არ სტყუი.

გულნიკალი.—თქვენ თავი ვფიცავ, მართალს ვამბობ!..

ყაფლან-ფაშა.—იცი, რომ ჩემს წინაშე მიღებული ტყუილი ფიცის სანაწახლაურო სიცოცხლეს გამოთხოვებაა?..

გულნიკალი.—ბევრი ლაპარაკი რა საჭიროა, ა, თკითონაც ფხიზლდება, მე ხუო წუთს მასთან დამტოვე და, თუ თქვენს ყოველ ბრძანებას მას არ მივალდებინებ, სიცოცხლე ჩემი თქვენი იყოს!..

ნიკოლ. დავითაშვილი,
ცნობილი ხელმძღვანელი მოსკვი-
რის ექსკურსიებისა კავკასიაში. ომ-
შია გაწვეული.

პრაპ. ბეს. ანდრ. ხუბულაძე
მოკლულია არზრუმის აღების დროს

ყაფლან-ფაშა.—მე ისეთს წინადა-
დებას არ ვიძლევი, რომ დათანხმება
შეუძლებელი იყოს. დღეს დაგინიშნით
და ხვალე ქორწინება გავმართოთ-
მეთქი, არ ვამბობ. მხოლოდ დანიშნე-
ნას დამჯერდეს რომ ვისიმე ხელ-
ში არ ჩავარდეს და დარწმუნებული
ვიყო ჩემთვის საკმარისია. სანამ მუხ-
თარზე გული არ გაუცივდება, მანამ-
დინ მოვითმენ. (სათს დახედავს) ექვ-
სის თხუთმეტია. მივდივარ. ხუთი წუ-
თის შემდეგ ისევე აქ ვიქნები. (გავა).

მეზობელი გამოსვლა.

გულნიშალი და ისმეთ-ხანუმი.

ისმეთ-ხანუმი.—ოჰ! ცოტადღენ
გული გამეხსნა. უარესი რა უნდა მო-
ხდეს კიდევ?

გულნიშალი.—უარესი რა უნდა
მოხდეს კიდევ? შენს მწყალობელსა და
ბრძანებელს წინ აღუდგე. და თანაც
მუხთარ-ბეგი შენს ბრძანს ანაცვალე.
ის მართალი რომ არ გყვარებია, ეხლა
შენც ხომ ხედავ?

ისმეთ-ხანუმი.—გაღია, ენა ჩაგივარ-
დეს! შენც მტერი გახდი ჩემი სიცო-
ცხლის, რომ მაგ შენის მზამიანის
ენით გულში ხანჯალსა მცემ?

გულნიშალი.—მე ხანჯალ-მანჯალი
არ ვიცი. ფაშა შენ მხოლოდ დანიშე-
ნასა გთხოვს.

ისმეთ-ხანუმი.—აგრემც უკენსია!

გულნიშალი.—(ახლოს მიეკრება და
ჩუქად) ნო, სულელოზ. კარების უკანა
სდგას. მუხთარის გულისთვის, დედა-
შენის სულითვის რასაც გეტყვი, და-

მემორჩილე. შენ რომ იმ ბინძურ ლო-
რის ხელში დაგტოვო, შენმა პურმა-
რილის მადლმა, თვალი დამიბრნავდე-
ბა ღვთის წინე ვიყო შეჩვენებული.
(თვალს ისმეთ-ხანუმს თვალში გაუყრის
და დამემორჩილეო ანიშნებს) ამ დი-
ლას, მუხთარი თუ მომცილდა, ფაშა
აცოცხლოს ღმერთმაო, არ ამბობდი
განა?

ისმეთ-ხანუმი.—მე?!

გულნიშალი.—შენ, მაშა... სხვა
ვინ? ფაშაზე შენი გულის მოსვლა და
გაჯავრება იმის მიზეზია, რომ დღემ-
დის არ მოსწონდი, ყველას მართალი
ჰგონია ვითომც მუხთარს სიყვარულს
უტხადებდი. ამდენი განაზებაც არ
იქნება. თუ წინად არ მოსწონდიო,
ლოთ მუხთარს ვითომდა მოსწონხარ,
არა? შენმა მზემ! ხელში იარაღად უნ-
და გამოგიყენოს და ხალხი უნდა
ააჯანყოს!..

ისმეთ-ხანუმი.—ოჰ!..

გულნიშალი.—ყველა შენსავით ბავ-
ში არაა... ყველა შენსავით, ქვეყანას
მხოლოდ ეხლა არ ჰხედავს. იცი თუ
არა. დედაშენმა თვისი ყველა დედო-
ბრივი უფლება მე გადმომცა?! უფალს
ფვიცავ, არამი იქმნება შენზე ყველა-
ფერი!.. ღვთის კანონებს ვერვინ
შესცვლის, დღეს უნდა დაინიშნო,
დღესა!..

ისმეთ-ხანუმი.—ჩემო გადი!!

გულნიშალი.—ძლიერ კარგი! ძლიერ
კარგი! მე შენს ნაკლულევანებას მზე-
დევლობაში არ მივიღებ, და შენს და-

ნაშაულობასაც ფაშას ვაპატივებინებ.
მაგრამ შენც ზომა უნდა იცოდე. შე-
ნის მწყალობელის ბრძანებას უნდა
დაემორჩილო. (ხელებს მოუქერს თვა-
ლით ანიშნებს) დღეს უნდა დაინიშ-
ნო, გუებნები, გესმის? ბატონიც სა-
ცაა მობრძანდება.

ისმეთ-ხანუმი.—(ნაღვლიანის კი-
ლოთი) თქვენ რით...

მეზობელი გამოსვლა.

ივინივე და ყაფლან ფაშა.

ყაფლან-ფაშა.—(შემოვა)

გულნიშალი.—აი, ბატონო, იმე-
თი გონს მოვიდა. თქვენს მონათა შო-
რის ჩარცხვას დიდს ბედნიერებად
სთვლის. (ისმეთს) მოდი გოგონი ბა-
ტონის კალთას ემთხვიე. შეგობრალის,
შეცდომება მოგიტყვოს. (ისმეთი
ძლივს მიდის ფაშის კალთის სამთხვე-
ველად).

ყაფლან ფაშა.—უკაცრავად, ბატო-
ნო. რა საკადრისია! თქვენ ეხლა ჩემი
სიცოცხლის ნახევარად ითვლებით... ეს
ბრკელი თქვენთან ნიშნად მქონდეს,
ჩემის ამ ქვეყნად მოვლინებისა მიზე-
ზით, მუდამ-ყამ ნანატრი, დაუფიყ რი
და საყვარელი, მამიჩემის სახსოვარია..
გარდა ამისა, რა წამსაც მოსურებთ,
ჩვენს სიმდიდრესაც, გაიგნაწილებთ..
უკაცრავად, შეგაწუხეთ. თქვენის ნე-
ბართვით უნდა წავიდე. ცოტა და-
რბობა საქმეებს უნდა მივხედო. თქვენ-
და სადღეგრძელოდ დღეს რამდენი
დანაშაულიც შემხვდება, ყველას უნდა

ვაპატიო. თქვენი თავი უნდა დავა-
ლოცვინო. და რაკი მუხთარსაც ერთ
დროს თქვენი ყურადღება დაუმსახუ-
რებია, მისი სიცოცხლე და სისხლი
შენ უნდა გაჩქეო.

გულნიშალი.—ღმერთმა დღეგრძე-
ლობა და დიდება თქვენი დაიცვას
და დაამკვიდროს.

ყაფლან-ფაშა.—(თავისთვის). ეხლა
ამ ქალსაც ჰგონია მისი მოხერხებული
ოინბაზობისა არა ვიცი-რა. ვითომდა
საქმე გააკეთა. ვითომდა მუხთარი გა-
დაარჩინა. იმასაც ჩემი შურის ძიების
წყურვილი ავიწყდება... ჰო! (კარებში
გასვლისას უკან დაბრუნდება) სხვა
რასმეს ხომ არ მიბრძანებთ?

ისმეთ-ხანუმი.—ღმერთო, შენ შე-
გვიცოდე! ბრძანება თქვენი, ბატო-
ნო.

ყაფლან-ფაშა.—(გასვლისას), გო-
გოც სწორედ მზეთუნახავია!

მეზობელი გამოსვლა.

გულნიშალი და ისმეთ ხანუმი.

ისმეთ ხანუმი.—დამიანი ამდენ
ტანჯვა-წვალებას თუ აიტანდა, სწო-
რედ არ მეგონა. გაღია, ეგ რა მიყა-
ვი? ამის შემდეგ მუხთარს სადმე რომ
შეგხვდე, როგორ უნდა შეგხვდეთ? ხომ
იმევე წამს უნდა გავქრე!

გულნიშალი.—სსუ! მხეცს კბილები
დავაძრეთ. ღვთით, ამ ცოტა ხანში
გულ-ღვიძლსაც გამოგვლეჯთ!..

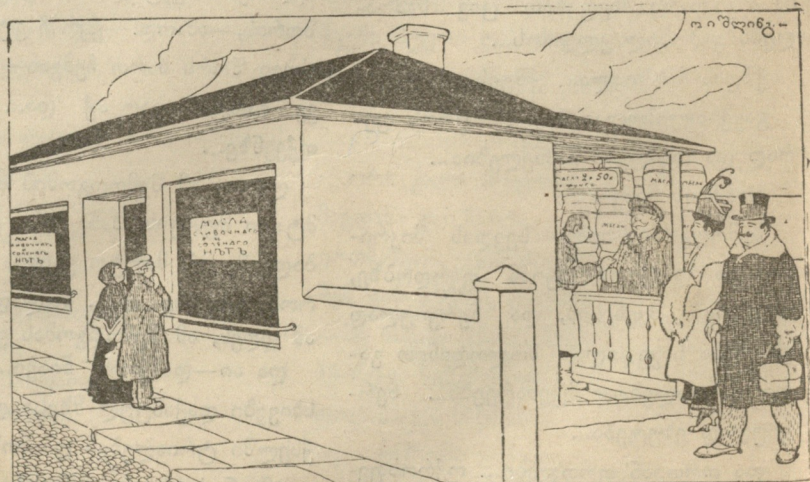
(ფარდა)

მეზობელი გამოსვლა.

(შემდეგი იქნება)

— ვაი, ვუი, ვაი! ეს რა არის? ვაი, ვაი, ვაი!
რა ძვირია, ჰო, ჰო, ჰო, ჰო!

არ არის ერბო, აცხადებს სერგო! — ორ მანეთს მისცემ, გირვანქა გერგო!